

درس پانزدهم

سیر و موش

بود شیری به بیشه‌ای، خفته خوابیده
 آن قدر گوش شیر، گاز گرفت ^{زیاد}
 تا که از خواب، شیر شد بیدار
 دست برد و گرفت کله‌ی موش
خواست در زیر پنجه، له کندش ^{کف دست} ^{آوردند}
 گفت: ای موش لوس یک عازمی ^{مورچه کرم - ناچیز} ^{بس اندیش} با ذم شیر می‌کنی بازی
 موش پچاره در هراس اقتاد ^{ترس - احساس بدونی} ^{خواست} ^{سریطوی} ^{پریغان - ناله} ^{موش بویک} ^{آرام کرد} ^{عصبانی - خشمین} ^{اسیر} ^{سریطوی}
خوابش آشفته موشکی کرد، خوابش آشفته
 که رها کرد و گاه باز گرفت
ز موش بد رفتار
شد گرفتار، موش بازی گوش
 به هوا برده بر زمین زندش
گریه کرد و به التماس اقتاد

ساده حیوانات درسی

که تو شاه و حوشی و من موش
استمباه کنن حکا

تو بزرگی و من خطا کارم

شیر از این لابه، رحم حاصل کرد
گرمه درازی - مهربانی بجزین

اتفاقاً سه چار روز دگر

از پی صید گرگ، یک صیاد

دام صیاد، گیر شیر افتاد

موش چون حال شیر را دریافت
صحنه دین

بندها را جوید با دندان
خوردن - کندن

شیر چون موش را رهایی داد
آزاد کردن

موش هیچ است پیش شاه و حوش

از تو امید مغفرت دارم
خشنه

پنجه وا کرد و موش را دل کرد
رها کرد

شیر را آمد این بلا بر سر

در همان حول و حوش، دام نهاد
اعلاف

عوض گرگ، شیر گیر افتاد
به جای نگر

از برای خلاص او بشتافت
رها کن - آزادی

تا که در برد شیر از آنجا جان
فزار کرد

خود رها شد ز پنجی صیاد
دست

